

[Kristine Helthberg.]

mener blot, at det er forkert at kæmpe mod de tendenser, som man vil kæmpe imod fra kristligt folkepartis side uden for UNESCO ved blot at demonstrere. Jeg tror, det er rigtigere at blive og slå for sine synspunkter, hvor man er.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal knytte an til mit partis ordfører, hr. Poul Dam, på et enkelt punkt. Hr. Poul Dam sagde, at de kortsigtede besparelser, som folketinget her er i færd med at vedtage, vil få konsekvenser for befolkningen langt ind i fremtiden. Et af de mest markante eksempler på, at besparelser nu får konsekvenser for folk ind i fremtiden, er de besparelser, der rammer børnene og de unge. Her har eksemplet med daginstitutionsnedskæringerne nok været det, der har været mest markant i det forgangne år, det, der vil træde i kraft for alvor til 1. april dette år og derefter være en realitet.

Det vil være en realitet, at tusindvis af børn i Danmark vil få ringere mulighed for støtte i deres opvækst, end de har haft tidligere, takket være et folketing, der måske har glemte, i hvert fald hvordan det var at være barn, og måske også hvordan det var at have børn, men som dog måske har nået bedsteforældrealderen og derfor måske alligevel kender børn, et folketing, der består af mænd, der aldrig i samme grad som kvinder har oplevet, hvilket ansvar det er at tage sig af opdragelse og uddannelse af børn dag ud, dag ind, uge ud, uge ind, år ud og år ind.

Det skuffer mig måske mere end noget andet, at kvinderne i dette folketing ikke har kunnet forstå og ikke har kunnet følge de forsøg, nogle af os har gjort på at få reddet de her nedskæringer i land i det år, der er gået. Det har, lige så længe der har været kvindebevægelser til, uanset om det har været arbejderbevægelsen, eller det har været de borgerlige kvindebevægelser, været et klart krav fra disse kvindebevægelses side, at en af forudsætningerne for kvinders frigørelse og kvinders ligestilling var et rigeligt, kvalificeret tilbud af daginstitutioner stillet gratis til rådighed for alle børnene. Alle kvinder har vidst det; også de kvinder, der sidder i dette ting, har på et eller andet tidspunkt i deres liv vidst det.

Socialistisk folkeparti stillede ved anden-

behandlingen af finansloven et forslag, som var meget beskedent. Det var simpelt hen et spørgsmål om at fjerne de nedskæringer, der ellers ville træde i kraft 1. april. Det fik vi ikke velle ros for, tværtimod blev vi mødt med misbilligende bemærkninger fra finansudvalgets formand. Vi har derfor ingen ændringsforslag nu til tredjebehandling. Det har derimod venstresocialisterne og Danmarks kommunistiske parti, og vi vil naturligvis fra socialistisk folkeparti stemme for disse ændringsforslag.

Jeg skal ikke gå ind i venstresocialisternes udredningsarbejde med forsøget på at finde ud af, hvordan de beløb er fremkommet, som står på finansloven i dag. Jeg skal bare tilslutte mig venstresocialisternes almindelige indstilling til de svar, vi har fået fra socialministeriet i det forgangne år, når vi har diskuteret spørgsmålet om daginstitutionerne, både når det drejede sig om økonomien, og når det drejede sig om andre forhold, f. eks. hvad det var for overvejelser, der lå bag nedskæringerne, spørgsmål om, hvor mange der egentlig ville blive fyret, hvor mange af de forskellige kategorier. De svar, vi har fået, har været meget, meget, meget utilfredsstillende — for at sige det pænt og diplomatisk.

Hvis ingen af disse ændringsforslag bliver vedtaget, må vi selvfølgelig håbe, at regeringsforslaget om i det mindste at få nogle penge til dispensationer bliver vedtaget. Uanset om regeringens forslag bliver vedtaget eller ej, vil den 1. april komme til at stå som den dag, da den ældre generation for alvor viste, hvad det var, de havde tilovers for børnene og de unge.

Det er nemlig ikke bare børnene og deres forældre, der bliver ramt af det her. De mennesker, der bliver ramt af afskedigelserne, er også unge mennesker, ufaglærte, meget ofte tidligere hjemmearbejdende gifte kvinder, det er mennesker på et meget lavt indkomstniveau, og det er kvinder. Mens man tilsyneladende helt alvorligt i dette ting diskuterer, hvilke foranstaltninger man kan iværksætte for at imødegå ungdomsarbejdsløsheden, og mens man tilsyneladende i ramme alvor diskuterer, om man måske kunne sende nogle af alle disse unge mennesker ud i de offentlige institutioner på plejehjem og børnehjem og den slags steder, så fyrer man altså folk til arbejdsløshed, som i